

Som omtalt i de almindelige bemærkninger er der til konventionen knyttet en rapport, som er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. C 282 af 21. oktober 1980.

Til konventionens art. 1

Art. 1 fastlægger det saglige anvendelsesområde for konventionen og dermed for de lovvalgsregler, der gennemføres ved henvisningen til konventionens øvrige bestemmelser, jfr. dog lovens § 1, stk. 2.

Konventionen finder ifølge *stk. 1* anvendelse på lovkonflikter vedrørende »kontraktlige forpligtelser«. Den dækker som udgangspunkt hele det område af den internationale privatret, som traditionelt betegnes kontraktstatutet. Med forbehold af undtagelserne i *stk. 2* er således alle typer af kontrakter og alle typer af retsspørgsmål vedrørende kontrakter omfattet af konventionens lovvalgsregler, idet det dog stadig må erindres, at konventionens regler viger for specialregler, jfr. lovforslagets § 1, stk. 3. Konventionen omfatter ikke alene kontrakter (aftaler), men også ensidige viljeserklæringer inden for kontraktsrettens område, jfr. eksempelvis art. 9, stk. 4. Også gaveløfter er, med forbehold af *stk. 2*, litra b, omfattet af konventionen. De fleste bestemmelser er dog udformet som lovvalgsregler for aftaler, og i disse tilfælde omfatter lovvalget begge parter forpligtelser.

Konventionen finder kun anvendelse på aftaleparternes indbyrdes forpligtelser, ikke på forholdet til tredjemand (tingsretlige spørgsmål), smlg. § 2 i 1964-loven om internationale løsorekøb. Den finder heller ikke anvendelse på spørgsmål om erstatning uden for kontrakt. Eventuelle tvivlsspørgsmål vedrørende afgrænsningen mellem på den ene side kontraktsretlige og på den anden side tings- eller erstatningsretlige spørgsmål må ved danske domstole afgøres efter dansk ret, idet dog herved konventionens art. 18 bør tages i betragtning.

I tidligere internationalprivatretilige konventioner på kontraktsrettens område har det været almindeligt at begrænse anvendelsesområdet til kontrakter af international karakter, dvs. kontrakter, som på den ene eller anden måde har (reel) tilknytning til flere lande. Dette gælder eksempelvis Haagerkonventionen af 1955 om internationale løsorekøb, og begrænsningen genfindes derfor også i 1964-loven, som gennemfører denne konvention, jfr. lovens titel og § 1, stk. 1. Anvendelsesområdet for den foreliggende konvention er i modsætning hertil ikke begrænset til internationale kontrakter, idet konventionen finder anvendelse »i

alle situationer, hvor der skal foretages et valg mellem lovene i forskellige lande«. Baggrunden herfor er, at der *kan* forekomme situationer, hvor der må siges at bestå et lovvalgsproblem, uanset at kontrakten ikke kan anses for international, og at man har fundet det u hensigtsmæssigt at lade disse situationer falde uden for konventionens anvendelsesområde. En dansk domstol kan således tænkes at skulle behandle en kontrakt, som udelukkende har relevant tilknytning til et enkelt fremmed land. Også tilfælde, hvor kontrakten udelukkende har relevant tilknytning til Danmark, men hvor parterne har indgået en aftale om anvendelse af et andet lands ret, må anses for omfattet af konventionen, idet der også i sådanne tilfælde må siges at bestå et lovvalgsproblem for den danske domstol. Af konventionens art. 3, stk. 1 og 3, følger da, at parterne i en rent dansk kontrakt lovligt kan vælge at lade kontrakten være underkastet fremmed ret, for så vidt dette ikke medfører tilsidesættelse af ufravigelige (præceptive) danske retsregler. Dette resultat er også fast antaget i gældende ret. Den væsentligste praktiske betydning af, at man i andre konventioner har begrænset anvendelsesområdet til internationale kontrakter, er, at man herved samtidig har begrænset den i konventionen hjemlede adgang til at indgå en lovvalgsaftale med den virkning, at også præceptive regler i den ellers anvendelige lov fraviges, til tilfælde, hvor kontrakten er international. Den grundbetingelse for anerkendelse af denne virkning af lovvalgsaftalen, at kontrakten skal være international, fastholdes i den foreliggende konvention i kraft af art. 3, stk. 3. Der er således alene tale om en forskellig lovteknik, ikke om forskelle i resultaterne.

Konventionen er anvendelig i alle tilfælde, hvor der består et lovvalgsproblem på tidspunktet for retssagen, uanset at dette alene skyldes forhold indtruffet efter aftalens indgåelse.

Art. 1, stk. 1, taler om valg mellem lovene i »forskellige lande«. Såfremt en stat omfatter flere territoriale enheder (enkeltstater, landsdele m.v.), som hver har sine egne retsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, skal hver territorial enhed anses for et land i konventionens forstand, jfr. art. 19, stk. 1. Hvis konventionens lovvalgsregler eksempelvis udpeger amerikansk ret, skal den danske domstol derfor tillige anvende konventionens regler ved fastlæggelsen af, hvilken af de amerikanske enkeltstaters lov der skal anvendes. Er der alene spørgsmål om valg mellem lovene i forskellige territoriale enheder inden for samme stat – dvs. alene tale om en såkaldt interprovinsiel lovkonflikt – følger det derimod af konventionens art. 19, stk.